01/11/2021

Cuvântul Patriarhului: Cât de importantă este relația noastră cu semenii

Pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr ne arată cât de importantă este milostenia și relația cu semenii noștri. De modul în care ne comportăm față de ei în timpul vieții pământești depinde viața sufletului după moarte, după despărțirea de trup”, a subliniat Patriarhul României duminică, 31 octombrie.

În predica transmisă din Paraclisul Reședinței Patriarhale, Preafericirea Sa a subliniat că Bogatul nemilostiv din textul evanghelic duminical pierde mântuirea pentru că a fost insensibil și nepăsător față de suferința semenilor din jurul său.

„Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr reprezintă două persoane diferite, două stări sociale diferite și două stări spirituale diferite”, a spus PF Daniel.

„Bogatul nemilostiv trăia în petreceri și în ospețe, era îmbrăcat porfiră și vison, în haine scumpe și se veselea în fiecare zi. Trăia o viață de lux. Aproape de casa sa însă era un sărac pe nume Lazăr care ar fi dorit să se sature din fărâmiturile care cad de la masa bogatului. Era bolnav, suferind și singur, era înconjurat de câini care îi lingeau bubele ca un fel de pansament de alinare a suferințelor lui provocate

de boală”, a detaliat Patriarhul Daniel.

„Acest contrast între o viață trăită în bogăție, în lux, în petreceri, mâncăruri gustoase și haine scumpe pe de o parte, și viața trăită în sărăcie, singurătate și în suferința bolii pe de altă parte, ne arată că Dumnezeu respectă libertatea omului de a-și organiza viața”.

„Însă, în mod surprinzător, moartea trupului schimbă starea sufletului”.

Bogatul și-a îngropat sufletul
„Spune evanghelia că săracul Lazăr a murit și îngerii au dus sufletul său în Sânul lui Avraam, adică în comuniunea de iubire a celor drepți, a celor care în timpul vieții și-au pus nădejdea doar în ajutorul lui Dumnezeu care au fost credincioși și s-au rugat permanent”.

„La scurt timp a murit și bogatul nemilostiv. Și evanghelia spune: Și au îngropat trupul lui. Nu spune nimic despre sufletul bogatului nemilostiv, ci doar că au îngropat trupul lui pentru că el era mai mult trup decât suflet”, a explicat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.

„Trăia mai mult trupește, biologic. El și-a îngropat sufletul în plăcerile trupești: în mâncare, în băutură în veselie și de aceea a devenit cu totul materie. Sufletul său cu totul țărână și l-a făcut încă din timpul vieții”.

Părintele Patriarh a evidențiat cum după moartea celor doi oameni diferiți ca stare socială și ca existență pe timpul vieții pământești se inversează stările: „Bogatul cel nemilostiv ajunge în văpaia focului iadului într-o însingurare și izolare totală pe când sufletul dreptului Lazăr ajunge în bucuria drepților din Sânul lui Avraam”.

„Văpaia focului – în interpretarea Sfinților Părinți ai Bisericii – înseamnă mustrarea conștiinței, durerea vidului spiritual din sufletul omului egoist care nu a avut în timpul vieții pământești iubire milostivă față de semeni. El își amintește nu doar de relele pe care le-a săvârșit, ci vede duhovnicește și binele pe care ar fi putut să-l facă, dar nu l-a făcut, milostenia pe care putea să o arate dreptului Lazăr, dar nu a arătat-o pentru că era indiferent, insensibil la suferința sa”.

Judecata după starea sufletului

Patriarhul a notat că Evanghelia nu spune pentru ce păcate sau fapte rele a fost osândit la suferință în iad bogatul și nici pentru ce fapte bune a fost fericit în bucuria drepților săracul Lazăr, ci Evanghelia ne arată mai cu seamă că cele două persoane – bogatul nemilostiv și săracul Lazăr – au fost judecate după cele două stări sufletești diferite pe care le-au avut.

„După starea sa sufletească, bogatul egoist care a trăit în nerecunoștință față de Dumnezeu, în nepăsare și nemilostivire față de săracul Lazăr nu a putut să ajungă în comuniune cu Dumnezeu cel Milostiv, fiindcă sufletul lui a fost nemilostiv. Și ca atare, s-a însingurat în egoism, în nepăsare sau în sensibilitate. El a trăit într-o nesimțire duhovnicească și de aceea nu este capabil de comunicare cu drepții cei milostivi care și-au pus nădejdea în Dumnezeu.

„Iar săracul Lazăr a trăit în stare duhovnicească, și-a înnoit sufletul, și l-a îmbogățit cu virtuțile credinței, răbdării, smereniei și ale neosândirii semenilor încât el a devenit un suflet curat, luminat, deschis spre milostivirea lui Dumnezeu și spre bunătatea Lui și a devenit un suflet bun”.

„Două stări diferite ale celor două suflete diferite: un suflet egoist și rău și un suflet sfințit prin răbdare și suferință, prin rugăciune și smerenie și bun. Pentru că dacă nu s-a răzvrătit fiind bolnav și singur și nu a osândit pe nimeni nici măcar pe bogatul nemilostiv, dreptul Lazăr s-a arătat că este un suflet bun”.

Lumina din suflet

„Dumnezeu, în judecata Lui privește la lumina din sufletul omului. Câtă lumină are adunată prin credință rugăciune și fapte bune omul, aceasta îl îndreaptă spre rai sau spre iad”.

„Evanghelia de astăzi ne arată că viața pe pământ – fie că este scurtă sau mai lungă este timpul pregătirii pentru viața veșnică”, a concluzionat Patriarhul României.

La final, Preafericirea Sa s-a rugat „Să ne ajute bunul Dumnezeu să înțelegem cât de mare este valoarea vieții omului pe pământ și cât de mult depinde viața veșnică fericită de bunătatea și lumina adunate în suflet prin credință și fapte bune”.

Foto reprezentativă: Arhivă Basilica.ro

Basilica.ro